

MÂINE

Lou

NORI NEGRI S-AU ADUNAT DEASUPRA NOASTRĂ.

Deși nu vedeam cerul printre coroanele dese ale arborilor din La Forêt des Yeux – nici nu simțeam vântul tăios care începea să se stârnească la marginea taberei noastre –, îmi dădeam seama că stă să izbucnească furtuna. Copacii se legănau în lumina cenușie a amurgului, iar sălbăticiunile se aciuiaseră în bârloguri. Acum câteva zile ne adăpostiserăm într-un soi de vizuină: o adâncitură ciudată în pământul pădurii, în care copacii își întinseseră rădăcinile ca niște degete încolăcite prin solul rece. Am botezat-o drăgăstos Văgăuna. Deși zăpada se așternea peste tot ce se afla în afara ei, fulgii se topeau la atingerea vrăjii protectoare pe care o făcuse *madame* Labelle.

Am așezat mai bine piatra de copt deasupra focului și am împuns plină de speranță boțul diform de pe ea. Nu se putea numi *pâine*, căci o încropisem dintr-un amestec de scoarță de copac și apă, dar refuzam să mă mai hrănesc cu semințe de pin și rădăcini de armurar. Pur și simplu, nu mai voiam. Din când în când, aveam nevoie de *ceva* cu *gust* – și, când spun asta, nu mă refer la ceapa sălbatică pe care o găsisse Coco azi-dimineață. Încă îmi duhnea respirația ca a unui balaur.

— Nu mănânc așa *ceva!* a declarat Beau categoric, uitându-se la pâinea de pin de parcă se temea că o să-i crească picioare și-o să-l atace.

Părul lui negru – de obicei coafat cu o grijă desăvârșită – îi cădea pe umeri în bucle ciufulite, iar obrajii roșcovani îi erau mânjiți de dăre de praf. Deși costumul lui de catifea ar fi fost ultimul răcnet la Cesarine, și acesta era pătat cu noroi.

M-am uitat la el și-am rânjit.

— Treaba ta. N-ai decât să mori de foame!

— E cumva. . . , a spus Ansel, venind mai aproape și strâmbând din nas pe furiș.

Cu ochii sticlind de foame și părul încâlcit de vânt, nici el nu se adaptase la viața în sălbăticie mai grozav decât Beau. Ansel însă – cu tenul lui măsliniu și silueta mlădioasă, cu genele lui lungi și zâmbetul sincer – era frumos indiferent de situație. Nu depindea de el.

— Crezi că e. . .

— Comestibilă? a completat Beau, ridicând din sprâncenele sale negre. Exclus.

— Nu asta voiam să zic! a replicat Ansel, îmbujorat, și mi-a aruncat o privire umilă. Voiam să întreb dacă e. . . ăăă. . . gustoasă. Crezi că e gustoasă?

— Exclus, a răspuns Beau și s-a întors cu spatele, să caute ceva în raniță.

Câteva secunde mai târziu, a scos triumfător un pumn de cepe și a vârat una în gură.

— Mulțumesc frumos, dar eu *asta* mănânc astă-seară!

Când am deschis gura să-i spun câteva de dulce, am simțit brațul lui Reid pe umeri, cald, viguros și liniștitor. M-a sărutat ușor pe tâmplă.

— Sunt sigur că e delicioasă pâinea, a zis.

— Chiar este! am replicat și m-am lipit de el, mândră de complimentul primit. *Va fi* delicioasă. Și nici nu vom puți toată noaptea a hoit – scuze, a *ceapă*.

I-am aruncat un zâmbet mios lui Beau, care s-a oprit înainte să ducă mâna la gură, uitându-se furios când la mine, când la cepele lui.

— Mănâncă-le și-o să-ți iasă duhoarea prin piele până mâine. Poate chiar mai mult.

Chicotind, Reid s-a aplecat să mă sărute pe umeri, iar vocea lui – molcomă și gravă – mi-a gădilat pielea.

— E un pârâu ceva mai sus.

Am întins gâtul instinctiv și m-a sărutat din nou, chiar sub maxilar. Mi-a crescut pulsul la atingerea gurii lui. Prea fericită să-l simt pe Reid aproape de mine, m-am făcut că nu observ grimasa lui Beau, scârbit de dezmierdările noastre fățișe. Nu avuseserăm o clipă de intimitate de când mă trezisem după Modraniht.

— Poate-ar fi bine să dăm o fugă până acolo, am zis, un pic cam nerăbdătoare.

Ca de obicei, Reid mi-a dat drumul din brațe prea repede.

— Luăm pâinea la noi și mergem la... picnic.

Madame Labelle a ridicat privirea spre noi, din partea cealaltă a taberei, unde ea și Coco se certau printre rădăcinile unui brad bătrân. Trăgeau de un pergament, cu umerii încordați și obrajii supti. Degetele lui Coco erau mânjite de sânge și cerneală. Îi trimisese deja două misive lui La Voisin, la clanul Vrăjitoarelor Roșii, în care cerea adăpost. Nu primise niciun răspuns de la mătușa ei. Mă îndoiam că o a treia scrisoare ar fi avut mai mare succes.

— În niciun caz! spunea *madame* Labelle. Nu puteți părăsi tabăra. Am interzis asta. Unde mai pui că vine și furtuna!

„Am interzis asta.” Cuvintele astea mă scoteau din sărite. Nimeni nu-mi *interzisesese* să fac ceva de când aveam trei ani.

— Nu uitați, a reluat ea sfidătoare, pe un ton nesuferit, că pădurea e încă plină de vânători, iar vrăjitoarele nu sunt nici ele prea departe, chiar dacă nu le-am văzut până acum. Ca să nu mai

vorbim și de gărzile regelui. S-a dus vestea că Florin a murit în noaptea de Modraniht, a adăugat, iar eu și Reid am încremenit unul în brațele celuilalt, și recompensele puse pe capetele voastre au crescut. Până și țăraniii vă cunosc fețele. Niciunul dintre voi nu poate pleca din tabără până când nu punem la punct o strategie ofensivă.

Am remarcat accentul subtil pe care îl pusese pe *voi* și uitătura pe care ne-o aruncase mie și lui Reid. *Noi* eram cei care nu aveau voie să părăsească tabăra. Noi eram cei ale căror chipuri erau lipite pe toți stâlpii din Saint-Loire – și, între timp, probabil, în toate satele din regat. La sfârșitul unei incursiuni în Saint-Loire, în căutare de provizii, Coco și Ansel șterpeliseră două astfel de afișe – unul înfățișa chipul frumos al lui Reid, al cărui păr roșu era colorat cu roibă, iar celălalt mă înfățișa pe mine.

Artistul îmi desenase un neg în bărbie.

Încă iritată de această amintire, am întors pâinea de pin pe partea cealaltă, scoțând la iveală coaja înnegrită și crăpată de pe fund. Toate privirile au rămas ațintite la ea preț de câteva clipe.

— Ai dreptate, Reid. E delicioasă, a rânjit Beau.

În spatele lui, Coco a picurat câțiva stropi de sânge din palmă peste scrisoare. Picăturile au căzut sfârâind și fumegând pe petecul de hârtie care s-a făcut scrum. Și și-a luat zborul spre locul în care își aveau tabăra în momentul de față La Voisin și Vrajitoarele Roșii. Beau mi-a fluturat cepele rămase pe sub nas, ca să-mi atragă atenția.

I le-am zburat din palmă.

— Du-te naibii!

Reid m-a strâns ușor de umeri, după care a luat pâinea de pe foc și a tăiat o felie cu desăvârșită îndemănare.

— Nu te silește nimeni să mănânci, am zis morocănoasă.

I-a apărut un rânjel pe buze.

— *Bon appétit!*

L-am privit uluiți cum bagă pâinea în gură și se îneacă.

Beau se zguduia de râs.

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, Reid se chinuia să înghită în timp ce Ansel îl bătea pe spate.

— E bună, m-a asigurat, încă tușind și căznindu-se să mestece. Zău așa. Are gust de... de...

— De cenușă? a sugerat Beau, amuzându-se copios pe seama figurii mele și râzând în hohote.

Cu gura încă plină, Reid i-a aruncat o privire furioasă și a ridicat piciorul, să-i tragă un șut în fund. La propriu. Pierzându-și echilibrul, Beau s-a prăvălit pe burtă în mușchiul și lichenii de pe jos, cu o urmă evidentă de cizmă pe turul pantalonilor lui de catifea.

A scuipat noroiul din gură tocmai când Reid a reușit, în sfârșit, să înghită dumaticatul de pâine.

Înainte să mai ia o îmbucătură, am azvârlit pâinea înapoi în foc.

— Îți apreciez cavalerismul, dragă bărbate, și vei fi pe deplin răsplătit.

M-a strâns în brațe și mi-a aruncat un zâmbet sincer de data asta. Și încărcat de o ușurare vinovată.

— Aș fi mâncat-o.

— Trebuia să te fi lăsat.

— Acum o să răbdați toți de foame, a zis Beau.

Fără să dau atenție chiorăitului trădător al stomacului meu, am scos sticla de vin pe care o ascunsesem printre obiectele din ranița lui Reid. Cum Morgane mă răpise de la ușa Catedralei Saint-Cécile d’Cesarine, n-apucasem să pregătesc bagajele pentru călătorie. Din fericire, *întâmplarea* făcuse ca ieri să mă aventurez un pic cam departe de tabără și să intru în posesia câtorva lucruri utile de la o negustoreasă ambulantă. Vinul era esențial. La fel și un rând de haine noi. Deși Coco și Reid îmi încropiseră ceva de îmbrăcat în locul rochiei de ceremonie, hainele lor atârnav pe silueta mea zveltă – sfrijită chiar după perioada petrecută la Chateau. Până

acum reușisem să țin ascunse roadele micii mele plimbări – în ranița lui Reid, sub pelerina împrumutată de la *madame* Labelle –, dar, într-un final, tot trebuia să le scot la iveală.

Acesta era momentul perfect.

Reid a făcut ochii mici la vederea sticlei de vin și i-a dispărut zâmbetul de pe buze.

— Ce-i asta?

— Un cadou, ce altceva să fie? Nu știi ce zi e azi?

Hotărâtă să salvez situația, i-am întins sticla naivului Ansel. Băiatul a apucat-o bine de gât și a zâmbit, îmbujorându-se din nou. A crescut inima în mine.

— *Bon anniversaire, mon petit chou!*¹

— Ziua mea e abia luna viitoare, a spus el timid, dar a strâns sticla la piept.

Flăcările pâlpâiau pe chipul său luminat de o bucurie reținută.

— Nimeni niciodată. . .

A tușit, ca să-și dreagă glasul, și și-a înghițit nodul din gât.

— N-am primit niciodată un cadou.

Fericirea din piept mă înțepa ușor.

În copilărie, aniversările mele fuseseră celebrate precum zilele de sărbătoare. Vrajitoarele din întreg regatul se adunau la Chateau în onoarea mea și împreună dansam sub clar de lună până când nu ne mai țineau picioarele. Magia îmbrăca templul în parfumul ei pătrunzător, iar mama mă răsfăța cu cele mai scumpe cadouri: o diademă de diamante și perle într-un an, un buchet de orhidee nemuritoare anul următor. Ba chiar, odată, despărțise apele lui L'Eau Mélancolique, ca să pot păși pe fundul ei, iar melusinele își lipiseră chipurile frumoase și straniile de pereții de apă, ca să ne privească, fluturându-și părul strălucitor și cozile argintii.

---

¹ La mulți ani, dragul meu! (în franceză) (n. red.).

Încă de pe atunci știam că surorile mele îmi sărbătoresc mai puțin viața și mai mult moartea, dar nu puteam să nu mă întreb — în clipele de slăbiciune — dacă mama le împărtășea sentimentul.

„Soarta nu ține cu noi două”, îmi șoptise ea în ziua în care împlineam cincisprezece ani, sărutându-mă pe frunte.

Cu toate că nu-mi aminteam clar detaliile — doar umbrele din dormitorul meu, aerul rece al nopții pe piele, uleiul de eucalipt din păr —, mi se păruse că i s-a prelins o lacrimă pe obraz. Acele momente de slăbiciune îmi dăduseră de înțeles că Morgane nu îmi sărbătorea zilele de naștere.

Mi le jelea.

— Frumos ar fi să spui mulțumesc, a comentat Coco, aplecându-se spre sticla cu vin, ca s-o vadă mai bine, și și-a dat bucelele negre peste umăr.

Ansel s-a înroșit la față ca racul.

Cu un rânjete ironic, Coco a mângâiat sugestiv linia zveltă a paharului, lipindu-și silueta voluptuoasă de trupul deșirat al băiatului.

— Ce recoltă e?

Beau a dat ochii peste cap, exasperat de atitudinea ei ostentativă, și s-a aplecat să-și adune cepele de jos. Ea îl urmărea cu coada ochilor săi negri. De câteva zile nu făceau altceva decât să se ciondănească. La început, fusese amuzant să ascult înțepăturile lui Coco la adresa prințului îngâmfat, dar mai nou îi cășunase și pe Ansel. Trebuia să port o discuție cu ea cât mai curând. M-am întors spre Ansel, care încă zâmbea cu gura până la urechi, uitându-se la sticla cu vin.

Mâine. Urma să vorbesc cu ea mâine.

Coco a pus mâna peste degetele lui Ansel și a ridicat sticla, ca să vadă mai bine eticheta jerpelită. Flăcările focului îi luminau mulțimea de cicatrice de pe pielea ei ciocolatie.

— *Boisainé*, a citit ea lent, chinându-se să descifreze literele.

A șters o urmă de pământ cu tivul mantiei.

— Elderwood, a continuat, aruncând o privire spre mine. N-am auzit în viața mea de locul ăsta. Pare totuși să fie *foarte vechi*. Cred că a costat o avere.

— A fost mult mai ieftin decât te-ai aștepta.

Am rânjit amuzată de expresia bănuitoare de pe chipul lui Reid și am luat sticla din mâna lui Coco, cu o otheadă. Pe etichetă trona un stejar falnic și, alături de el, un om monstruos, cu coarne, copite și o coroană de ramuri. Avea ochii galbeni și pupile de pisică.

— Te trec fiorii, a spus Ansel, aplecându-se peste umărul meu, ca să vadă eticheta mai bine.

— E Woodwose, i-am explicat, cuprinsă de o nostalgie neașteptată. Omul pădurilor, regele faunei și florei. Când eram mică, Morgane îmi spunea povești despre el.

Numele mamei a produs un efect imediat. Lui Beau i-a trecut încruntarea. Lui Ansel i-a dispărut roșeața din obraji, iar lui Coco i-a pierit rânjetul de pe buze. Reid scruta întunericul din jur, cu o mână pe balisarda de la bandulieră. Până și flăcările s-au făcut mici și au început să pâlpâie, ca și când Morgane însăși trimisese un suflu rece printre copaci, ca să le stingă.

Eu mi-am păstrat zâmbetul pe față.

De la Modraniht, nu mai primiserăm nicio veste de la Morgane. Trecuseră zile, dar nu văzuserăm nici urmă de vrăjitoare. La drept vorbind, nu văzuserăm aproape nimic în afara acestei colivii de rădăcini. Dar nu mă puteam plânge de Văgăună. Ba chiar – în ciuda lipsei de intimitate și a tiraniei lui *madame* Labelle – răsuflasem ușurată că nu primiserăm niciun răspuns de la La Voisin. Soarta ne oferise un răgaz. În afară de asta, aveam tot ce ne trebuia. Vraja lui *madame* Labelle ne ferea de primejdii – ne ținea de cald și ne ascundea de ochii curioșilor –, iar Coco descoperise în apropiere un pârâu ce izvora din munte. Curenții rapizi nu permiteau apei să înghețe și eram convinsă că Ansel va prinde un pește, în cele din urmă.

În momentul de față, aveam senzația că trăiam într-o bulă spațio-temporală, izolați de restul lumii. Morgane și Vrajitoarele ei Albe, Jean Luc și Vânătorii lui, până și regele Auguste – nu existau în acest loc. Nimeni nu se putea atinge de noi. Era o atmosferă... straniu de tihnită.

Precum calmul dinaintea unei furtuni.

Madame Labelle a dat glas spaimelor mele nerostite.

— Nu ne putem ascunde la nesfârșit, a spus ea, repetând același argument plictisitor.

Am schimbat o privire îndurerată cu Coco în momentul în care s-a apropiat de noi și a confiscat sticla de vin. Dacă mai auzeam *un singur* avertisment sumbru, eram hotărârea să iau sticla și să i-o torn pe gât.

— Maică-ta o să te găsească. Doar noi, câți suntem aici, nu te putem apăra de ea. Dar, dacă găsim câțiva aliați, dacă îi convingem și pe alții să se alătore cauzei noastre, cred că am reuși...

— Tăcerea Vrajitoarelor Roșii e cât se poate de grăitoare, am zis, smulgându-i sticla din mână și chinuindu-mă să-i scot dopul. Nu vor să o înfurie pe Morgane, *alăturându-se cauzei noastre*. Care dracu' o mai fi și *cauza* noastră.

— Nu fi absurdă. Dacă Josephine refuză să ne ajute, există alte persoane mai puternice la care putem...

— Mai am nevoie de timp! am strigat, fără s-o mai ascult, și am arătat spre gât.

Cu toate că magia lui Reid îmi închisese rana și îmi salvase viața, încă aveam o coajă groasă. Și mă durea al naibii de tare. Dar nu asta era motivul pentru care voiam să mai zăbovesc aici.

— Nici tu nu te-ai vindecat complet, Helene. Stabilim mâine o strategie.

— Mâine.

A mijit ochii la auzul promisiunii deșarte. De câteva zile îi spuneam același lucru. De data asta însă, până și eu am simțit că

sună altfel – adevărat. *Madame* Labelle n-avea să mai accepte nicio amânare. Ca pentru a-mi confirma bănuielile, a spus:

— Măine discutăm negreșit, indiferent dacă La Voisin răspunde sau nu rugăminții noastre. Ne-am înțeles?

Am înfipt cuțitul în dopul sticlei și l-am răsucit violent. Toată lumea a tresărit. Recăpătându-mi zâmbetul, am încuviințat scurt din cap.

— Cui îi e sete? am întrebat, trecând dopul pe la nasul lui Reid, care l-a dat la o parte cu o mișcare iritată a mâinii. Ansel, ce zici?

Băiatul a făcut ochii mari.

— Vai, dar eu nu. . .

— Să-i căutăm un sfârc, a spus Beau, înșfăcând sticla de sub nasul lui Ansel, și a luat o înghițitură zdravănă. Poate așa o să-i placă mai mult.

Mi-am înăbușit un chicot.

— Încetează, Beau. . .

— Ai dreptate. Habar n-ar avea ce să facă cu un sân.

— Ai băut vreodată alcool, Ansel? l-a întrebat Coco, curioasă.

Negru de supărare, Ansel i-a luat sticla lui Beau și a sorbit cu nesăț. În loc să se înece, parcă și-a dilatat fâlcile și a dat pe gât jumătate de sticlă. După ce-a terminat, s-a șters la gură cu dosul palmei și i-a întins sticla lui Coco. Încă avea bujori în obraji.

— Te unge pe gât.

Nici nu știam ce mă amuza mai tare – buimăceala de pe fața lui Coco și Beau sau figura mândră a lui Ansel. Am aplaudat încântată.

— Bravo, Ansel! Când mi-ai spus că-ți place vinul, nici prin gând nu mi-a trecut că ești așa bețivan!

Băiatul a ridicat din umeri și a întors privirea.

— Am trăit câțiva ani la Saint-Cécile. Cu timpul, a ajuns să-mi placă, a spus, uitându-se iar la sticla din mâna lui Coco. Dar asta e mai bun decât tot ce-am băut la biserică. De unde-ai făcut rost de el?

— Chiar așa, a intervenit Reid, nici pe departe atât de amuzat pe cât m-aș fi așteptat în situația dată. De unde-ai făcut rost de vin? E limpede că Ansel și Coco nu l-au cumpărat odată cu restul proviziilor.

Amândoi au avut bunul-simț de a-mi arunca o privire rușinată.

— Hm, am început, fluturând din gene în timp ce Beau îi oferea sticla lui *madame* Labelle, care l-a refuzat cu o clătinare scurtă din cap.

Madame Labelle îmi aștepta răspunsul cu buzele strânse.

— Nu-mi pune întrebări, *mon amour*, iar eu n-o să te mint.

În clipa în care l-am văzut pe Reid că strânge din fălci, vizibil chinându-se să-și înfrâneze furia, m-am pregătit sufletește de interogatoriul ce avea să urmeze. Deși nu mai purta uniforma albastră, nu se putea abține. Legea era lege. Indiferent de ce parte a ei se afla. Sărmanul de el!

— Spune-mi că nu l-ai furat, a zis Reid. Spune-mi că l-ai găsit uitat pe undeva.

— Bine. Nu l-am furat. L-am găsit uitat pe undeva.

Și-a pus mâinile-n sân și m-a fixat cu o privire severă.

— Lou.

— Ce e? l-am întrebat, cu o figură nevinovată.

Ca să mă ajute, Coco mi-a întins sticla. Am tras și eu o dușcă, măsurându-i bicepsii lui Reid – maxilarul proeminent, buzele pline, părul arămiu – cu nedisimulată admirație. Am ridicat mâna, să-l mângâi pe obraz.

— Nu mi-ai cerut să-ți spun adevărul.

— Îți cer acum, a răspuns, ținându-mi palma lipită de obrazul lui.

Îl priveam și simțeam cum impulsul de a minți mi se ridică în gât ca un talaz. Nu, trebuia să mă stăpânesc. M-am muștrat în gând, meditănd la instinctul acela atât de josnic. Luându-mi

tăcerea drept refuz, Reid s-a apropiat de mine mai mult, doar-doar mă înduplecă să răspund.

— Ai furat-o, Lou? Te rog să-mi spui adevărul!

— Îmi vorbești cam de sus. Fii bun și reformulează.

Cu un oftat exasperat, a întors capul și mi-a sărutat degetele.

— Ești imposibilă.

— Sunt nerealistă, irațională, dar niciodată imposibilă.

M-am ridicat pe vârfuri și mi-am lipit buzele de gura lui. A clătinat din cap, neputându-și stăpâni un chicotit, s-a aplecat să mă strângă în brațe și m-a sărutat apăsător. Un val delicios de căldură m-a străbătut prin tot corpul și abia m-am abținut să-l trântesc la pământ și să sar pe el.

— E grotesc! a exclamat Beau. Zici că-i mănâncă fața.

Madame Labelle însă nu-l asculta. Ochii ei – atât de albaștri și familiari – aruncau fulgere de furie.

— Răspunde la întrebare, Louise!

Am încremenit la auzul tonului ei poruncitor. La fel și Reid, care s-a întors agale spre ea.

— Ai ieșit din tabără?

De dragul lui Reid, i-am răspuns politicos:

— N-am furat nimic, am spus, ridicând din umeri și străduindu-mă să zâmbesc degajat. Mai exact, n-am furat *vinul*. L-am cumpărat azi-dimineață de la un negustoreasă ambulată, pe câteva coroane pe care le-am luat de la Reid.

— Ai furat de la fiul meu?

Reid a întins o mână, ca s-o calmeze.

— Ușurel. N-a furat nimic de la...

— E *soțul* meu.

Mă dureau fălcile din cauza zâmbetului silit. Am ridicat ostentativ mâna stângă. Piatra de sidex de la ea strălucea pe inelarul meu.

— Ce-i al meu e și al lui, și ce-i al lui e și al meu. Nu așa am jurat?

— Ba da, a răspuns Reid, aruncându-mi o otheadă liniștitoare, înainte de a se întoarce spre *madame* Labelle cu o figură înfuriată.

— Poate folosi tot ce-i al meu.

— Desigur, fiule, a spus ea, mijind un zâmbet forțat. Dar e de datoria mea să va atrag atenția că nu v-ați căsătorit legal. Pe certificatul de căsătorie, Louise e trecută cu un nume fals, prin urmare, contractul e nul. Firește, dacă dorești să-ți împarți bunurile cu ea, nu te oprește nimeni, dar nu trebuie să te simți obligat în vreun fel. Mai ales dacă ea îți primejduiește viața – viețile *tuturor* – prin comportamentul ei impulsiv și necugetat.

În momentul acela, mi-a pierit zâmbetul de pe buze.

— Gluga mantiei tale îmi ascundea fața. Femeia nu m-a recunoscut.

— Ești convinsă? Dacă ne atacă Vânătorii sau Vrajitoarele Albe la noapte? Ce ne facem atunci?

Văzând că nu îi răspund, *madame* Labelle a oftat și a reluat pe un ton mai blând:

— Îți înțeleg ezitarea de a accepta realitatea, Louise, dar, dacă închizi ochii, nu înseamnă că nu te mai văd monștrii. Doar tu vei fi oarbă. Ajunge cât te-ai ascuns, a adăugat, cu și mai mare blândețe.

Dezarmată brusc și neputându-mă uita în ochii nimănui, mi-am desfăcut brațele de după gâtul lui Reid. Am resimțit imediat lipsa căldurii lui. Cu toate că Reid s-a apropiat de mine, vrând parcă să mă strângă iarăși în brațe, m-am făcut că nu observ și am mai luat o înghițitură de vin.

— Bine, am spus, în cele din urmă, silindu-mă să înfrunt privirea de gheață a lui *madame* Labelle. Recunosc că am greșit părăsind tabăra, dar nu-i puteam cere lui Ansel să-și cumpere singur cadoul. Zilele de naștere sunt sacre. Stabilim mâine o strategie.

— Ziua mea e abia luna viitoare, a spus Ansel serios. Nu-i musai să sărbătorim.

— Ba e musai! S-ar putea să nu mai fim aici...

M-am oprit și mi-am mușcat limba nestăpânită, dar era prea târziu. Deși nu rostisem cuvintele, acestea reverberau totuși prin tabără. *S-ar putea să nu mai fim aici luna viitoare.* I-am înapoiat vinul băiatului și am încercat să-mi îndrept greșeala.

— Vreau să te sărbătorim, Ansel. Șaptesprezece ani e o vârstă importantă.

Ochii lui s-au îndreptat imediat spre *madame Labelle*, parcă cerându-i permisiunea. Femeia a încuviințat cu o mișcare rigidă a capului.

— *Mâine*, Louise.

— Bineînțeles.

I-am luat mâna lui Reid și l-am lăsat să mă tragă lângă el, afișând încă un zâmbet silit.

— *Mâine*.

Reid m-a sărutat din nou – mai apăsat și mai aprig de data aceasta, de parcă avea ceva de dovedit. Sau de pierdut.

— Astă-seară e sărbătoare.

Vântul s-a întezit pe măsură ce soarele cobora în spatele copacilor, iar norii continuau să se adune pe cer.